

**ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН
РОКЛЯТА И СБЪДНАТИ
МЕЧТИ**

chitanka.info

Васил се прибра късно от работа. Умората бе седнала на клепачите му, а в устата му нагарчаше. Очакваше поредния сблъсък със съпругата си и изобщо нямаше сили за това. Отключи вратата на четиристайното жилище тихо, с надеждата, че Гергана си е легнала вече. Стъпи на пръсти, държейки обувките си в ръка. Сложи ги съвсем тихо и тъкмо се изправяше от неудобната приклепнала поза, когато зад него се чу ясният, силен, волеви и абсолютно нетърпящ възражения глас на благоверната му половинка:

— Добра вечер, Васко. Какво се спотайваш?

— Ъ... ъ... какво... кой... — Даваше си ясна сметка, че не звучи убедително, затова призова всички богове (най-вече тези на дикцията) и продължи: — Спотайвам ли се?

За по-голям ефект се облещи и прибели очи, което надяваше се, изразява искрено учудване.

— Ми кога си влизал друг път бос? И не виждаш ли, че имаш дупка на чорапа. Все едно по цял ден само по чорапи ходиш. Ще те видят колегите и ще ти се смеят. Все едно жена нямаш...

„То па все едно някога си ми зашила и едно копче“ — помисли си Васил.

— ... все едно пари нямаме. Утре като отидем до мола, да си купиш чорапи и слипове. Твоите са все жълти отпред, не знам какво правиш, защо не идеш на уролог, ами цапаш всичко!

„Да ида, ама я пробвай ти да изтръскаш последната капка“ — си помисли мъжът, но в главата му светна голям неонов надпис и бясно започна да мига думата „МОЛ“.

— Мила — започна отдалеч Васил, — как мина деня ти? Добре ли се чувстваш? Да не те боли глава?

— Защо? — Гергана застана на буквата „Ф“. — Да не би да си решил, че ти се прави секс? Какво си ме заразпитвал? Ден като ден! И хубав и лош. Марчето пак се скарала с любовника си, защото не искал да ѝ купи чанта. Ама след три дни ще ѝ прати рози, а до края на седмицата ще е постигнала своето. Само аз ходя като клошар със старите си дрехи. Ама така е — тръсна черната си къдрава коса, — като мъжът ми не ме обича.

— Стига, мило — започна Васко — нали знаеш, че...

— Нищо не знам — тросна се съпругата му. — На един мол съм те помолила да ме заведеш и все едно те карам да евакуираш Северна

Корея. Голям проблем ти е. Дай ти да седиш по цяла вечер и да гледаш тъпото световно.

— Е, как тъпо бе, Гери?! Ти знаеш ли, че Англия и Италия отпаднаха? От кога не се е случвало това?

Васко не дочака отговор, защото една мълния се блъсна до главата му. Очите на Гергана още искряха:

— Мислиш ли, че ми пука за Англия и Грузия?

— Италия — опита се да я поправи.

— *Все тая*. При положение че няма какво да облека за рождения ден на шефа ми?

— Е, как бе, мило? Имаш толкова дрехи, рокли...

— Кои например?

Територията бе минирана:

— Ами, онази... зелената?

— Която оля с вино на сватбата на мустакатата си братовчедка!

— А онази червената с черни цветя?

— Която скъса, когато реши да затръшнеш вратата на колата преди да съм слязла?

— Ъ... ами...

— Не ми ъкай. Утре в 18:00 часа да си готов. Отиваме в *мола*. — Гергана се завъртя и влезе в хола, а Васко остана в коридора смачкан и спаружен като немски войник в руска зима.

„Само това ми трябва. Утре са осминафиналите, а тя ще ме кара да ходя в тъпия й мол и да гледам скапаните й дрешки. А като си помисля, че не си взехме 3D телевизор.“

Васко отиде в кухнята — стопли си пица на микровълновата, сипа си чаша бира и седна пред телевизора. От спалнята се чуваше приглушен говор. Сигурно пак обсъждаше колко е досаден с Марчето. Тъкмо приключваше полувремето, когато една рошава глава се подаде от спалнята. Васко изпищя и разля бира върху дивана.

— Какво се правиш бе?

Чак като чу гласа си даде сметка, че това е съпругата му, която е с поредния вид маска за лице. Отпусна се отново:

— Помислих, че участвам в риалити „Животът на Марс“. — Усмивката му изстина, когато погледът на харпия се впи в него.

Вратата се хлопна зад гърба й. А Васко си отдъхна. Пийна бира и отвори лаптопа. Провери си пощата, но нямаше нищо ново освен

редовния спам. Отвори един форум, в който четеше интересни статии за мистика и психология, когато в долния десен ъгъл на екрана му се отвори рекламен прозорец.

Решение за всеки проблем. От изгоряла крушка на фара на колата ви до изгубен акт за раждане на прапрапрадядо ви. Обадете се на телефон 088118818 и проверете какво е решението на всеки проблем.

Васко се замисли. Дали да се обади... Все по-трудно му беше да се разбира с Гери. Беше станала непоносима. Критическа. Завишени очаквания. Молове. Боже, кой ходи по молове. Все едно си нямат апартамент, квартално магазинче... Да ходи да пазарува в мол. Чак когато чу сигнала свободно разбра, че е набрал номера от обявата.

— Здравейте! Вие се свързахте с фирма „Проблеми няма“. Съобщаваме ви, че за ваша сигурност разговорът ни се записва. Ако желаете връзка с отдел реклами, моля наберете едно. Ако желаете да се свържете с арменския поп, моля наберете две, ако желаете връзка с парапсихолог, моля наберете три. Ако не наберете нищо, след три секунди ще се свържете с оператор. Три... две... едно... бум! — Васко подскочи, но в следващия момент се разнесе дрезгав глас: — Ало?

— Ало?

— Да, ало! Кой е?

— Аз съм!

— Кой си ти бе?

— Васил.

— Ало, Васко, здравей. Секунда.

Чу се шум от другата страна на линията:

— Готово. Включих кристалната топка в захранването. Кажете, Васко, какво има?

— Ами то аз... — Изобщо не знаеше как да започне.

— Гергана ли пак?

— Ами да! — облекчено въздъхна потребителят. — Ама вие как разбрахте?

— Нали ти казах, че включих захранването.

— Хм...

— Няма грешка. Виждам и някакъв мол... виждам те как стоиш пред витрината, а вратовръзката те стяга. Потиш се, а Гергана е вътре и мери ли, мери рокли. Знаеш, че скоро няма да излезе.

— Ами то... така е...

— Стига си мънкал! — Гласът стана някак металически. — Кажки какво е намислила твоята хубостница!

Накратко Васко разказа как утре трябва да отидат в мола, за да си избере и купи рокля, защото са канени на гости, как има цял гардероб с дрехи, как би приел смъртта с отворени обятия и усмивка, но не и да влезе в това свърталище на дяволи и караконджули.

След като приключи разказа си, малко сякаш му олекна. От другата страна на линията настъпи тишина, а след това се чу:

— Брррр, звучи зле.

— О, какво приказваш, човече. Отвратително е. По-добре в Аушвиц да живея!

— Разбирам те, приятелю, разбирам те. Сега, ако искаш да се отървеш и повече да не ти се налага да правиш такива неща там-ти-рирам ще ме слушаш и изпълняваш дословно, нали?

— Разбира се, само кажи какво да направя, само кажи?

— Като начало ми дай номера на кредитната си карта, защото ми трябва някаква гаранция.

Васил му я продиктува.

— Сега. Слез долу и виж в пощенската кутия. Имаш плик с инструкции. Прочети ги, наизусти ги, а после ги унищожи. Придържай се дословно към тях. Разбра ли?

— Да, разбрах.

Затвори слушалката и се измъкна тихо от апартамента. Слезе долу и надникна в пощата. Наистина имаше плик. Как бяха успели толкова бързо да му го доставят? Няма значение.

На другия ден точно в 18:00 часа Васил спря колата пред службата на Гери и я чакаше доволно усмихнат. По радиото китарите на брататковците от ZZ Top звънтяха празнично.

В 18:15 часа благоверната му слезе с една колежка. Усмихна й се, след това двете се целунаха по бузите и тя седна на предната седалка. Измери го недоверчиво с поглед:

- Добре ли си?
- Да, защо, зайченцето ми?
- Защото си тъпо нахилен.
- Просто се радвам да прекарам вечерта си с теб, мило.
- Да бе, да! — изръмжа Гергана и се нацупи.

Васко подкара колата и спрямо инструкциите на третия светофар зави в ляво.

- Ей, къде отиваш? Молът е в другата посока!
- Изненада, мило, ще те заведе на друг мол.
- Какъв друг мол? Ти си се побъркал! Тук няма мол.
- Нов е, не го знаеш. Остави ме да те зарадвам.

И наистина след няколкостотин метра пред тях изникна голяма сграда със стъклени стени, безброй крушки, мигащи реклами и поток от хора.

— Ей, ама ти наистина ли...? — Гери го гледаше плахо и някак благосклонно, както през първите три дни след сватбата им, преди майка ѝ да им дойде на гости.

— Разбира се, мило, винаги съм искал най-доброто за теб — каза Васко, докато потропваше в такт с „Мама said“.

Намери паркинг място и спря. Изтича, отвори вратата на жена си и гордо влязоха в мола. Гергана бе приятно изненадана. Мека светлина, приглушена музика, разкошни арт решения в изграждането на магазините. Вървеше и оглеждаше, въртеше глава на всички страни и възкликваше от възторг. Дърпаше го като малко дете ту насам, ту натам. И тогава... я видя.

Единствената рокля на витрина, обляна в прожектори. Къса черна рокля с една презрамка и скъпоценни камъни по бюстието. Мигаше огромен червен надпис:

50% НАМАЛЕНИЕ

- Ела, ела да влезем тук. — Гери хукна към вратата.
- Васко само се усмихна загадъчно и влезе.

Гери вече отиваше към пробната с роклята в ръка. Преди да влезе му извика:

— Можеш ли да си представиш? Само за 450 лева е? Какво щастие?

Васил се усмихна с разбиране и се облегна на колоната.

Продавачката се приближи:

— Вече сте свободен, господине. Считаме, че услугата е свършена.

— Разбира се, много ви благодаря. — Васко ѝ целуна ръката и излезе.

В съблекалнята на пода лежеше черната рокля, а между гънките плат се процеждаше кръв.

Васил се отби в магазинчето и взе един стек бира, няколко пакета чипс и солети. Прибра се. Изрита обувките си без да ги развързва. Метна сакото на пода и се тръшна на дивана.

— Какъв е тоя шум, дето вдигаш? И какво разхвърляш дрехите си? Герганка не те ли научи как да се държиш вкъщи?

Васил изтръпна. Обърна се. Тъща му стоеше на вратата на кухнята с ръце на кръста. Точно както Гергана предния ден. Убеди се, че крушата не пада по-далече от дървото и се усмихна мило:

— Майко, искаш ли да те заведе на мол?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.